

Påven Franciskus budskap till den 26:e världsböndagen för de sjuka

(11 februari 2018)

Mater Ecclesiae: "Där är din son... Där är din mor" (Joh 19:26-27)

Kära bröder och systrar,

Kyrkans tjänst för de sjuka och för de personer som visar sin omsorg om dem måste få fortsätta alltid med förnyad kraft i trohet mot Herrens uppdrag (*jmf Luk 9:2-6; Matt 10:1-8; Mark 6:7-13*) och enligt det utomordentliga exempel som hennes grundare och lärare visat.

Temat för årets världsböndag för de sjuka är hämtat från Jesu ord på korset, riktade till Maria, hans mor, och till Johannes: "Kvinna, där är din son... Där är din mor. Från den stunden hade hon sitt hem hos lärjungen" (Joh. 19:26-27).

1. Herrens ord förklarar djupet i korsets hemlighet. Korset innebär inte en tröstlös tragedi utan är platsen där Jesus visar sin härlighet och sin kärlek intill slutet. Denna kärlek utgör grunden för den kristna gemenskapen och för varje lärjunge.

Jesu ord utgör framför allt grunden för *Marias kallelse som hela mänsklighetens moder*. I synnerhet blir hon moder till sin Sons lärjungar genom att visa sin omsorg om dem på deras väg genom livet. Vi vet att en moders omsorg om den egna sonen eller dottern omfattar såväl materiella som andliga aspekter i deras fostran.

Korsets obeskrivliga smärta genomborrar Marias själ (*jmf Luk 2:35*), men förlamar henne inte. Tvärtom, som Herrens mor påbörjar hon en ny väg i hängivenhet. På korset visade Jesus sin omsorg om Kyrkan och hela mänskligheten och Maria kallas till att dela samma omsorg.

Apostlagärningarna visar i sin skildring av den Helige Andes utgjutande på Pingsten, att Maria börjat uppfylla sin kallelse i Kyrkans första församling, en kallelse som aldrig upphör.

2. Älsklingslärjungen Johannes förkroppsligar Kyrkan, det messianska folket. Han skall *acceptera Maria som sin egen mor*. Genom att erkänna henne kallas han att ta henne till sig, och i henne se en förebild som lärjunge. Han skall betrakta hennes moderliga kallelse, som Jesus anförtrott henne med allt som detta innebär: Hon är en älskande moder som föder barn

som är i stånd att älska så som Herren har bjudit oss att göra. Därför går Marias moderliga kallelse att sörja för sina barn över på Johannes och hela Kyrkan. Hela lärjungaskaran är inkluderad i Marias moderliga kallelse.

3. Johannes, lärjungen som delade allt med Jesus, vet att mästaren vill *leda alla människor till Fadern*. Han kan vittna om, att Jesus mötte många människor som led av olika sjukdomar, dels dem som var själsligt sjuka på grund av sitt högmod (jmf Joh. 8:31–39), och dels dem som var kroppsligt sjuka (jmf Joh. 5:6). Han visade alla sin barmhärtighet och förlåtelse och helade de sjuka till ett tecken på livets fullhet i Guds rike, där varje tår skall torkas. Liksom Maria är också lärjungarna kallade att visa omsorg om varandra. Dessutom vet de att Jesu hjärta är öppet för alla, utan att utesluta någon enda. För alla måste evangeliet om Guds rike förkunnas. Och de kristnas kärlek till nästan måste vända sig till alla som lider nöd, helt enkelt därför att de är Guds barn.
4. *Kyrkans moderliga kallelse gentemot de nödlidande och de sjuka* har under sin tvåtusenåriga historia konkretiserats i en hel rad initiativ till gagn för de sjuka. Denna offervillighetens historia får vi inte glömma bort. Den fortsätter än idag världen över. Den finns i länder som innehar kvalificerade offentliga vårdinstitutioner. Den finns där katolska ordenskongregationer och stiftsorganisationer har sjukhus, där man arbetar inte bara för att ge kvalificerad medicinsk vård, utan månar om att sätta människan som person i centrum för läkeprocessen. Man bedriver vetenskaplig forskning med respekt för det mänskliga livets okränkbarhet och med respekt för de kristna moraliska värdena. I de länder där sjukvården är otillräcklig eller obefintlig, arbetar Kyrkan för att bidra med det som är möjligt i fråga om hälso- och sjukvård, i syfte att eliminera barnadödligheten och bekämpa några av de vanligaste sjukdomarna. Överallt bemödar hon sig om att ge vård, även om hon inte är i stånd att bota. Bilden av Kyrkan som ett "fältlasarett" som tar emot alla som blivit sårade av livet är en konkret verklighet, eftersom det i vissa delar av världen bara är dessa missionssjukhus och stiftssjukhus som förmår att ge befolkningen den nödvändiga vården.
5. *Minnet av den långa historien av tjänande av de sjuka* är för den kristna gemenskapen en anledning till glädje, i synnerhet för dem som för närvarande utför denna tjänst. Man måste se till det förflutna, framför allt för att bli berikad av den. Vi kan ta lärdom av den självupppoffrande

generositet vi kan se hos många av grundarna till instituten i de sjukas tjänst. De uppvisade en kreativitet utan like. Under århundradenas lopp togs många initiativ och visades ett stort engagemang i vetenskaplig forskning för att kunna erbjuda de sjuka innovativ och tillförlitlig vård. Detta arv från det förgångna hjälper oss att planera för en bättre framtid, till exempel för att bevara de katolska sjukhusen för faran av att tillämpa en företagsmentalitet. När man på många håll i världen låter sjukvården lyda under marknadsmässiga villkor med vinst i åtanke, får detta som följd att fattiga människor utestängs från sjukvården. En god organisation byggd på kärlek och medkänsla kräver att den sjuka människan blir respekterad i sin värdighet och alltid får stå i medelpunkten under läkedomsprocessen. Detta borde likaså vara en hållning hos kristna människor som arbetar inom den offentliga sjukvården; genom sitt tjänande är de kallade att vittna om evangeliet på ett trovärdigt sätt.

6. Jesus har åt kyrkan skänkt *helandets gåva*: ”Dessa tecken skall följa dem som tror... de skall lägga sina händer på sjuka och göra dem friska (Mark 16:17-18). I Apostlagärningarna läser vi om hur Petrus helar sjuka (jmf Apg. 3:4-8) liksom Paulus (Apg. 14:8-11). Kyrkans kallelse är ett svar på Herrens gåva att möta de sjuka med samma blick som Jesus full av ömhet och medkänsla. Den pastorala omsorgen om de sjuka måste alltid förbli en nödvändig och väsentlig uppgift, som utförs med förnyad entusiasm av alla, från församlingsnivå upp till de största sjukvårdsinrättningarna. Vi får inte glömma den ömsinta kärlek och uthållighet som många familjer visar när de tar hand om sina kroniskt sjuka eller allvarligt skadade barn, föräldrar och släktingar. Omvårdnaden som ges i familjerna är ett utomordentligt vittnesbörd om den kärlek som visas gentemot en människa och den måste erkännas och stödjas av samhället. Läkare, sjuksköterskor, präster, gudsvigda män och kvinnor, volontärer, familjer och alla de som engagerar sig för de sjuka, har delaktighet i denna kyrkliga mission. Det handlar om delat ansvar som berikar var och en i den dagliga tjänsten.
7. Åt Maria, ömhetens moder anförtror vi alla dem som är sjuka till kropp eller själ. Vi ber, att hon måtte bistå dem i deras hopp. Vi ber att hon bistår också oss så att vi blir välkomnande i vårt sätt att möta våra sjuka bröder och systrar. Kyrkan vet, att hon behöver få en särskild nåd för att kunna leva upp till sitt evangeliska uppdrag att bistå de sjuka. Må våra böner till Guds Moder förena oss alla i ständig vädjan, så att varje lem i kyrkan kan leva sin kallelse i kärlek och tjäna livet och hälsan. Må Jungfru

Marias förböner till den 26:e världsdagen för de sjuka, hjälpa de sjuka att framleva sina lidanden i gemenskap med Herren Jesus, och bistå dem som vårdar dem. Åt alla, de sjuka, de som arbetar inom sjukvården och alla volontärer, meddelar jag av hjärtat min apostoliska välsignelse.

Från Vatikanen, den 26 november 2017

på Kristus Konungens högtidsdag

Franciskus